

бошки магии. Старецът са обърна на страна и избърбори тие думи: „Разскжсани ноздри . . .“ — „Какво ти тамъ шушнешъ, стари пжрчлаку? изкряска Хлопуша. — Азъ ща да ти дамъ разскжсанъ носъ! Почѣкай, ще дойде и твоето време: богъ ще да даде да померешешъ и ти клѣщите . . . А за сега глѣдай да ти не изскубамъ брадата!“ — „Господа генерали! проговори важно Пугачовъ. — Доста сте са карале. Не би била голѣма бѣда, ако сичките Оренбургски псета да би ритале съ краката си подъ една бѣсилница, а лошаво е това, че нашите хжртове са даватъ помежду си. Ха, помирете са.“ Хлопуша и Бѣлобладовъ не проговориха нито една дума и криво поглѣдаха единъ другиго. Азъ намѣрихъ за нужно да промѣна разговорътъ, който можеше да са свърши много лошаво и за мене, и, като са обърнахъ камъ Пугачова, казахъ му съ веселъ гласъ: „Ахъ! азъ съмъ забравилъ да та поблагодара за конѣтъ и за кожухътъ. Безъ тебе азъ не би достигналъ до градътъ и умрѣлъ би по пжтътъ.“ Стрѣлата ми удари дѣто трѣбаше. Пугачовъ са развесели. — „Добро нѣщо е когато са заплаща дългътъ, каза той, като подмигваше и като ма изглѣждаше. — Кажи ми ти сега, какво имашъ съ онова момиче, което мжчи Швабринъ? Да не е плѣнило юнашкото ти сжрце? а?“ — „Тя е моя годѣница, отгорихъ азъ Пугачову, като видѣхъ благоприятната промѣна на времето и като не намирахъ нужда да скривамъ истината. — Твоя годѣница! извика Пугачовъ. — А защо ми ти не каза това по-напредъ? Да, ние ще да та ожениме и на свадбата ти ще да са повеселиме!“ Послѣ тие думи той са обърна камъ Бѣлобладова и каза му: „Слушай, фелдмаршалину! Ние сме съ негово благородие стари приятели. Хайде да сѣднемъ и да по-вечеряме. Утренята е по-мждра отъ вечерята! Утре ще да видиме какво ще да правиме съ него.“